

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΣ ΥΠΟΣΤΑΤΟΣ

(Αληθινή ιστορία)

Είχε φτώχεις ο Προκομιένος ο ζωγράφος, όταν ήρθε στην Αθήνα να γίνει 'Απελλής και παρ' όλιγο να καταντήσει δσος και άσκητής. Κι' αυτό γιατί την εποχή εκείνη ο κόσμος δεν αγόραζε εικόνες, γιατί διόλου δεν τις έννοουσε. Τώρα τις αγοράζει, χωρίς και πάλιν να τις έννοιη. 'Αλλά... άς εινε!

Τό ζήτημα εινε ότι ο Προκομιένος έστενοχωρείτο και γιά να συντηρηθή αναγκάσθηκε να καταργή την έλλιδα των άηλημμένων, με άλλους λόγους στη θρησκεία.

Τί; Μήπως έγιναν καλόγηρος; Κάθε άλλο... ο Προκομιένος μπορούσε φλόγας να περιβληθή αλλά ποτε τό ράσον!

'Απλούστατα λοιπόν ο Προκομιένος κατέργηεν τήν... άγιογραφία. 'Ανέλαβε την ίσότηρι των εικόνων ενός εκκλησιαδίου κάποιου χωριού της 'Αττικής. 'Αλλά και αυτή την δουλειά, δεν θά την κατάφερνε, άν δεν εδινε ύπόσχεση, να κάμψι ό φυσικό μέγεθος και με λάδι—γιατί ήτανε... σαρακοστή—και την προσωπογραφία του παππά, που έμεσείτευε διά την εργασία.

'Εγιναν ή άγιες εικόνες, κοζάρισε κι' ο παππάς και ιστορήθηκε γεννάτος και θεοπρεπής έπίνασ τό μουσαμά. 'Η εικόνες παρεδόθησαν κατόπιν, με ό παππάς μεμεινεν στο «άτελιέ», γιατί δεν ήθελε ή παιπαδιά στο σπίτι ζωγραφίες και κουραφέζαλα!...

'Εν τή μεταίχ νέες φτώχειες βρήκαν τόν ζωγράφο, από τις όποιες ανέλαβε να τόν γλυτώσι ένας χασάπης της Νέας 'Αγοράς. 'Επλούτισεν ό άνθρωπος και σκέφθηκε να διαανοήσθι τά μουστάκια του και στους απογόνους του. Και τί μουστάκια! Μουστάκια ήσανε εκείνα ή «όρκες», με κατάμακρο τραγιάλλα! 'Η άπεικόνισι άρχισε κι' ένα γλέντι κοκινόβρεχο. 'Ο ζωγράφος μη έχοντας γ' αγοράσι άλλον μουσαμά, χρησιμοποιήσας έκείνον που είχε την φάτσα του παππά, άφού τήν πέρασε κι' άσπρο χρώμα!

'Ηθε να γίνει 'Απελλής και έγινε δσιομάρτυς.

'Ατελείωτο ήταν τό κοζάρισμα του χασάπη. Σ' όλο τό διάστημα αυτό ο ζωγράφος υποβλήθηκε στην εύχρηστη ύποχρέωσι να συντηρή και να συνδεπή μαζί του... Τά δείπνα, δείπνα χασάπικα, με έντεροπλεξίδες και ζωμούς παχυνούς και μεζεδάκια με λαδορίγανι στο φούρνο και πορτοκάλια στο κρασί και σηκότια στην άφρακιά και κρέας στο χαρτί, άν δεν ένέπνεαν τόν πλούσιο σε έμπνευσεις καλλιτέχνη, ευεργετούν τόν φτωχό τόν άνθρωπο.

'Ο κ. Προκομιένος ίσως να ήταν μόν καλλιτέχνης δυνατός, άλλα αυτό δεν τόν εμπόδιζε να εινε και άνθρωπος άδύνατος.

— 'Ετερον — έκότερον» καθώς έλεγε και ό Σωκράτης και άν ό Σωκράτης δεν τό έλεγε ποτέ αυτό, τό λέμε και τό βεβαιούμε ήμεις και ό κ. Προκομιένος.

'Η εικόνα πλησίαζε στο τέλος της. Δεν έμεινε παρά ό λαϊμοδέτης.

Κ' επειδή ο χασάπης δεν φορούσε λαϊμοδέτη, επζάρισε γι' αυτόν ένας... πρώην ειρηνοδίκης, που χρωστούσε κάτι φιλά στο χασάπη... 'Όσο να ζωγραφιστή όμωσ κι' ό λαϊμοδέτης, ό χασάπης άρρώσθησε ξαφνικά... 'Ετσι ή εικόνα άπόμεινε πάλι στο ζωγράφο. Τά καλλιτεχνικά γλέντια της Νέας 'Αγοράς, έπληραν τέλος και ό ζωγράφος άποβλήθηκε και πάλι στη «σφιτά» του, ήστώντας από τόν οδυρόν έμπνευσεις και από τούς ανθρώπους εργασία... 'Ο οδυρόνς, όμως, φαίνεται, ήταν πολύ ψηλά και ό άνθρωπος, πολύ... χαμηλά γιά να τόν άκούσανον. Τόν εδπλαχυσήθηεν όμως ό... άδύνατος, ό όποιος πήρε έξασφα την σύζυγον ενός μεγάλου εργοστασιάρχου παπουτσιών

Κοζάρισεν ο αιδεσιμώτατος.

έτοιμών και έπί παραγγελιά—ό κατασκευάζον πέντε παπούτσια την ήμέρα, την εποχή εκείνη στην Αθήνα, ήταν εργοστασιάρχης—και βυθίας τόν άποχρησθέντα σύζυγο με πένθος και άπελπισία.

Μή δυνάμενος να ζήσι, χωρίς την σύτρυφον της ζωής του πλείο ό εργοστασιάρχης, άποφάσισε να την άναστήσι, έστω και

εικονικάς και έζήτησε κανέναν «καλόν και φτωχόν ζωγράφον, που να πέρνη και φθηνότερα», να τού τή ζωγραφισή.

Τις πτωχότερος του Προκομιένου!...

Κ' ήταν τέτοια ή κατάσταση του τότε, που δεν ειλεν, ό φτωχός, ούτε λαδομπογιές να πάρη. Γιά μουσαμά κ.τ.λ. ουδέ λόγος έπρεπε να γίνεται!... 'Αποφάσισε λοιπόν να την ζωγραφισή με «καστέλ» άπάνο στο μουσαμά της εικόνας του χασάπη, που έκάλυπτε την εικόνα του παππά!...

Κ' ή εικόνα έγινε!...

'Ολοζώντανη, θαρρείς, έτοιμη να μιλήσι ή μακαρίτισσα, άνα στηθείσα έπί μιάς εικόνας, γιά να παρηγορήσι την καρδιά του άπαρηγορήτου της συζύγου. 'Από την χαρά του έκείνος έδώρησε κι' ένα ζευγάρι παντόφλες στον ζωγράφο, κεντητές!...

— Ζωντανή έντελώς την έκαιμε! Γειά σου και χαρά σου! τού ειπε.

Πέρασε κάμποσος καιρός. 'Η εικόνα ειλεν άναρτηθή στον τοίχο της σάλας τού σπιτιού του «εργοστασιάρχου», στο σπίτι που ήταν γέμειτο από τις άναμνήσεις της, που κάθε τι ήταν βγαλμένο από την ζωή της. 'Η 'Ασφοδέλο, ή ψυχοκρήνη τού σπιτιού, ειλεν άναλάβει τό ύπουργημα να την προσέχη.

'Αποφάσισε να ζωγραφισθή και ό χασάπης.

Πλησίαζαν του Πάσχα ή γιορτές και έπρεπε να ξεσκονισθή τό σπίτι, που ήτανε τόσο καιρό κλειστό, και ή σκόνη ειλεν έπικαθίσει πάνω σ' όλα. Σφουγγάρισε ή 'Ασφοδέλο, έπλυνε, έσοκούπισε. Στο τέλος πήρε κι' ένα σφουγγάριον να... αγυρισή και την εικόνα. Κι' άρχισε να την τρίβη μ' όλη την άφοσίωσι, που είχε στην κυρά της! 'Όταν ξαφνικά, κάτω από τό σφουρά και γελαστό πρόσωπο της μακαρίτισσας, πετάχτηκαν δύο άγρια, μαύρα και τσιουπάτα και μακριά μουστάκια, σάν σύννεφα κολάσεως!... Τό «παστέλ» ειλχε φύγει και άρχισε να φανερωθέντι ό... χασάπης!...

Τροκαγμένη ή μικρή, τρέχει στον κύρο της. Κοντανασαινονας, λαχανιασμένη, με την καρδιά της που χτυπούσε ώσάν σήμαντρο, τού άναγγέλει ότι ή Κυρία... έξωντάνευε και πως μάλιστα—μεγάλο τ' δυομά σου Κύριε!—έβγαλε και... μουστάκια!...

'Ο εργοστασιάρχης κατέφθασε, ιδρωμένος, έντρομος κι' αυτός! Μόλις αντίκρισε την εικόνα ειλδε τη μακαρίτισσα να τόν κυττάει, σοβαρά και θυμωμένη, με τά δυο μακριά της μουστάκια, σάν νάταν συνταγματάρχης τού ίππικού!

'Ο εργοστασιάρχης έστειλε άμέσως και φέραν τόν ζωγράφο.

— Τρέξε, «κυρ-μπογιατζή», ή φωτογραφία της κυρίας μου έβγαλε... μουστάκια!

'Ο ζωγράφος ειλδε και έννόησε. Σήκωσε λοιπόν τά χέρια του, έμπηκε μεταξύ άνθρωπον και εικόνας, σάν να ήθελε να την προσφιλιάη από κάτω τι άπρόοπτο, και άνέκραξε, σάν να έσήμαινε κίνδυνο μεγάλο:

— Μή! Μή! Μή γιά τό Θεό! 'Όλοι μεϊναν σαστισμένοι.

— Μή την έγγίσετε! Ξανάπε αυτός, γιά τό Θεό, μαρε παιδιά, γιατί λίγο άν την γίγιστε άκόμα θα βγή ένας παππάς από κάτω!...

Κόκκαλο ό εργοστασιάρχης!...

— Μή! Μή την πειράζετε μαρε παιδιά, γιατί θά βγη και ένας παππάς από κάτω!...